

פתחון פרה

עלון ישיבת ההסדר פתח תקווה

השבתם של ילדי הנכר/עידו פכטר

פרשת ויחי חותמת את ספר בראשית ובהתאם לכך אף את סיפור הולדתו של עם ישראל. לאחר ספר שלם שבו תוארו התולדות מאז ימי אדם הראשון, בחירתם ודחייתם של בנים שונים, מגיעה ברכתו האחרונה של יעקב וסותמת את הגולל על אי אלו ספקות שהיו יכולים לצוץ בנוגע לשייכותם של חלק מהבנים לעם ישראל. ראובן שחטא, שמעון ולוי שהרגו, כולם יכללו יחד בעם ישראל, כל אחד על מאפייניו וייחודו.

חשוב לציין שיעקב ציפה שרגע זה יתממש שנים רבות לפני, בחזרתו לארץ מפדן ארם. אז הוא ביקש לישב בשלווה, לממש את הבטחתו של א-להים בנוגע לברכת הזרע והארץ. אולם, כידוע, לא-להים היו תכניות אחרות. "רוגזו של יוסף" קפץ עליו, העיב על כוונותיו ודחה את היווצרותו של עם ישראל, פשוטו כמשמעו, בעשרות שנים. על רקע זה ברצוננו לבחון את ברכתו יוצאת הדופן של יעקב לבני יוסף, מנשה ואפרים. כשהוא נופל למשכב, כנראה זמן לא רב לפני מותו, יעקב מקבל את יוסף שמביא לפניו את שני בניו, ודובר אליו:

"ויאמר יעקב אל יוסף א-ל שדי נראה אלי בלז בארץ כנען ויברך אתי. ויאמר אלי הנני מפרך והרביתך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריך אחזת עולם.

ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד באי אליך מצרימה לי הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי. ומולדתך אשר הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם. ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת ארץ לבא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרתה הוא בית לחם"¹

בדברים מועטים אלו שלושה נושאים: א. אזכור של ברכת ה' אליו בחזרתו בפדן ארם. ב. הפיכתם של מנשה ואפרים בלבד לשבטים לעניין נחלת הארץ. לעומתם, אחיהם העתידים להיוולד מיוסף (אם יהיו כאלה), לא יזכו לנחלה כזו. ג. אזכור מיתתה של רחל בדרך אפרתה.

ויחי י' בטבת תשע"א

עורך: הראל אגמון
עורך משני: איתן קרויזר

הציווי הראשון שעליו נצטווה האדם הראשון –
“פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה”.

כך יעקב התברך בשובו ארצה, ומשום כך “ביקש לישב בשלווה”, קרי להקים את מלכות ישראל בארץ (ייתכן שאף חשב כי גלותו לפדן ארם מימשה לפחות חלק מגזירת הגלות שנאמרה לאברהם, וצפוי לו רוגע בארץ). ואכן, בניו התחילו להתבסס בארץ, להתחתן עם בנות המקום ולהקים משפחות, כפי שמעידה רשימת הבנים וצאצאיהם המובאת בסוף פרשת ויגש, וכפי שמעידים הסיפורים על יהודה ועל התפשטות המרעה של האחים עד לאזור שכם ודוּתן (תחילת פרשת וישב). בני יעקב פרו ורבו ואף נאחזו בארץ. אך אח אחד היה חריג במהלך הזה – יוסף. במקום שיירש את הארץ ויכבוש אותה כשאר אחיו, הוא נמכר מצרימה ושם הקים את משפחתו. שם נולדו לו ילדיו – בסביבה נכרית ובארץ נכריה. דבר זה הביא עמו תחושות ניכור ומחשבות כאילו הוא דחוי מבית יעקב וממילא לכל ההבטחות שהובטחו לו, ויעידו על כך השמות שהוא נתן לבניו – מנשה על שם “כי נשני א-להים את כל עמלי ואת כל בית אבי”, ואפרים על שם “כי הפרני א-להים בארץ עניי”. לאמור: יוסף סבר כי הוא נושגל ממשפחת יעקב ומייעודיה, ולפיכך, על אף שהוא זכה לפרות ולרבות, היות וזה קרה “בארץ עניי”, אין לזה קשר לברכה שניתנה ליעקב והייתה קשורה לכיבוש הארץ.

אך כידוע רושם זה של יוסף התברר כטעות. לאחר ירידתם של האחים אליו חל בו שינוי והוא הבין כי

התמיהה על דברים אלה משולשת: ראשית, מדוע יעקב רואה צורך להפוך את מנשה ואפרים לשבטים? ואם תאמר שזה מדין בכורה (ראה דהיי”א ה, א-ב), מדוע דווקא הם ולא אחיהם, מדוע שלא תיקרא נחלתם בשמו של יוסף, ומדוע בכלל שזה יתבטא בנחלת הארץ ולא ברכוש של משפחת יעקב, כדין כל בכור הנוטל פי שתיים? שנית, מה קשר מתנה זו לאזכור המאורעות של יעקב בשובו מפדן ארם? ושלישית, מה פשר סדר הדברים המשונה? תחילה יעקב מזכיר את שהובטח לו בבואו מחרן, לאחר מכן הוא שב להווה ומעניק נחלה לבני יוסף, ולאחר מכן שוב הוא חוזר לעבר ומזכיר את מיתתה של רחל.²

ובכן, דומה שמוקד הפתרון לשאלותינו טמון בדבריו של יעקב: **“שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד באי אליך מצרימה”**. יעקב מציין כי ייחודם של מנשה ואפרים משאר האחים הוא בכך שהם נולדו ליוסף בארץ מצרים ולא בארץ כנען. מה פשר הדגשה זו?

נשוב ונעיין בברכתו של הקב”ה ליעקב. לפי תיאורו של יעקב בפרשתנו (שאגב, שונה מהברכה במקורה בפרשת וישלח, ועוד נעמוד על כך לקמן), הקב”ה הבטיח ליעקב בחזרתו מחרן שני דברים: א. שיפרה וירבה. ב. שזרעו יירש את הארץ. האם יש קשר בין שתי הברכות הללו? ודאי שכן. ירושת הארץ מותנית בפריה ורבייה. ככל שישנם יותר ילדים כך האחיזה בארץ גדלה. הבנים משתלטים על אדמות, מקימים שם בתים, מנכסים לעצמם שטחי מרעה, ועוד. ואמנם, קשר זה כבר עולה מן

בסמיכות. משפחת יעקב יכולה לפרות ולרבות אבל ייתכן שרק לאחר שנים הם ישובו וירשו את הארץ.

כדי להוכיח זאת, שב ונזכר יעקב במיתתה של רחל. מיתתה של רחל על אם הדרך, לפני ישיבתו הקבועה בארץ, סתרה לכאורה את הציווי הא-להי שניתן לו לפני כן "פרה ורבה". הרי רחל הייתה אשתו העיקרית שממנה רצה להקים את בית ישראל (וייתכן שאז כבר שאר נשיו עברו את גיל הפריור). בה היו גלומות כל תכניותיו בעת יציאתו לחרן, שלפיהן הוא היה צריך לקחת אישה, לשוב לארץ, ושם להקים את זרע ישראל. והנה, רגע לפני שהדבר הולך להתממש, רחל מתה והכל קורס. כיצד הוא יפרה וירבה עתה בארץ, כאשר אשתו המרכזית איננה?

אכן, קושיא זו הייתה כעול על ייעודו של יעקב בארץ, ורק עתה, במבט לאחור, הוא הבין שהיה בזה מסר עמוק לחייו. מיתתה של רחל על אם הדרך הוכיחה לו שאין לראות בישיבתו (הזמנית) בארץ את מימוש ההבטחה הא-להית. עדיין לא הגיעה העת שבה הא יזכה לנחול את הארץ. בעקבות כך גם פרשנותו לנאמר לו אז בברכתו של ה' משתנה. הציווי שניתן לו "פרה ורבה", שדן על ההווה, מצטייר עתה כברכה שנאמרה לעתיד (כפי שהוא פותח את דבריו ליוסף) "הנני מפרך והרבתיך". לאמור: ברכתו של הקב"ה אז נאמרה על העתיד, לא על ההווה, ולכן אין מיתתה של רחל מעכבתה. בניו שנולדו ליעקב בפרך ארם הם עוד יפרו וירבו והם ירשו בעתיד את הארץ. ואם כך

מהלך ירידתו היה בהשגחה א-להית, ולא נבע מנישולו מבית אביו. ירידתו של אביו אליו ואיחודה המחודש של משפחתו הוכיח לו זאת מעל לכל ספק, והוא שב וראה עצמו חלק מעם ישראל. ממילא, גם ילדיו שיוולדו לו לאחר האיחוד (שלמעשה לא נולדו, אך באופן תיאורטי היו יכולים להיוולד), כבר לא היו נקראים מן הסתם בשמות כמו מנשה או אפרים אלא בשמות המעידים על האיחוד המחודש ועל שמחתו של יוסף בחזרתו אל בית יעקב.

אולם, תודעה זו לא הועילה לשני בני יוסף שנולדו לו במצרים. הרי הם נולדו בשלב הביניים, עת ישיבתו של יוסף במצרים, מרוחק ומנותק מבית אביו. הם לכאורה לא מימשו את ברכת ה' אל יעקב שזרעו יירש את הארץ. שמם עדיין מעיד על המשמעות העמוקה של הנישול מבית אבא, את ההחמצה שלהם מלממש את ברכת יעקב.

את הרושם הזה, כחלק מהאיחוד המחודש שהוביל, ביקש יעקב לשלול. הוא הזכיר ליוסף את ברכתו של הקב"ה אליו, עת כניסתו לארץ, וביקש לכלול בזה אף את זרעו שנולד לו בארץ מצרים. לאמור: לא רק מי ששהה בארץ באותה עת זכה לממש את הברכה אלא גם מי שנולד במצרים יזכה לממש אותה. הסיבה לכך ברורה: עם הירידה למצרים הוכח שהברכה שניתנה ליעקב עם חזרתו ארצה לא התממשה עדיין. בניו אמנם פרו ורבו אך עדיין זכו לנחול את הארץ. על כן ניתן לכלול בברכה גם את הבנים שנולדו בחוץ לארץ, במצרים. לשון אחר, הירידה למצרים הוכיחה שברכת הזרע וברכת הארץ לא חייבות להתממש

ויצחק". הוא מחיל עליהם את שם ה' שעבר במורשת משפחתו עוד מימי אברהם. הם לא זרים ומנוכרים עוד, אלא חלק אינטגרלי בבית ישראל. וברכה זו, של הבנים האבודים, היא הברכה שתקבע לדורות בברכת הבנים, בה כל אב יחיל על בניו את מורשת בית ישראל ואת ברכת האבות.

¹ בראשית מח, ג-ז

² תמיהה אחרונה זו מעיבה על הביאור שהציע הרב אלחנן סמט לפרשייה זו בספריו. הרב סמט ביאר שמיתתה של רחל גרמה לפרדוקס אצל יעקב שאך לפני זמן קצר קיבל את ברכת הקב"ה בנוגע לפריה ורביה. פתרונו של פרדוקס זה הגיע לאחר שנים רבות, באיחוד המחודש עם יוסף וילדיו. אך לפי זה היה ראוי שמיתתה של רחל תוזכר לאחר האזכור על הבטחת הזרע ולא בסוף, כך שברכתם של בני יוסף יהיו את הפתרון לכך, ולא כפי שמצוי לפנינו.

היא הברכה, הרי שהיא יכולה לכלול גם את בני יוסף שנולדו במצרים.

זו אפוא מטרתו של יעקב בברכתו לבני יוסף. הוא מבקש להכניסם שוב לבית ישראל, ולכן הוא מעניק להם נחלה בארץ. לאמור: גם הם, למרות שנולדו במצרים, הינם חלק מברכתו של הקב"ה, וגם הם יזכו לנחול את הארץ. נמצאת למד שאם עד כה הבנים היו עדות לניכור ולריחוק של יוסף מבית ישראל, הרי שמעתה הם מהווים את ההוכחה שהוא חלק ממנו.

זוהי אף משמעות ברכתו של יעקב אליהם בהמשך: "ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם

באדם אאמין / ראיון עם פרופ' אליעזר שבד/עזיה לוי

שבה מת האדם "שנברא בצלם א-להים. מתה האידיאה של האדם. ..ולא קמה לתחיה". ההומאניזם הוא בעיקרו מהפכה דתית, לא חילונית – הוא נולד עם מרד הפרוטסטנטים בקתולים, שהיה מרד נגד הכנסייה ולא נגד הדת. איפכא, הפרוטסטנטים טענו שיש לבדוק את הדת (הנוצרית) מכיוון חדש, כיוון של האדם. לדברי שביד, "במרכז מושג ההומאניזם עומדת התפיסה המקראית שעברה גם אל הנצרות וגם אל האסלאם היא שהאדם נברא בצלם א-להים".

"בעולם של פוסט מודרניזם אין הומניזם. איכשהו אנשים לא תופסים: ההומניזם לא קיים! בשום צורה. מה שמתיימר להיות כביכול ההומניזם הוא ההפך הגמור ממה שהומניזם היה במקור. אם

באתר של יד ושם פורסם ראיון עם פרופ' שביד לקראת יום הקדיש הכללי. בראיון (הארוך) שביד פורס את תפיסתו על הומאניזם (אהבת אדם), על הציונות הדתית ועל הדת בכלל, על לייבוביץ ועל הרב קוק, בעולם של בתר-השוואה. מי שמעוניין לקרוא את הראיון המלא, יכול לגשת למקום שלי בבית המדרש. הדברים שאומר שביד בראיון הם בעלי חשיבות בעיני, וראיתי צורך לתמצת את עיקרי הראיון.

לאחר שנשאל אודות השבר התרבותי והדתית שעבר על העולם בעקבות השואה, מתחיל שביד לנתח את המציאות. לדבריו, העידן הפוסט מודרני (התרבותי) אף שלרחוב עצמו הוא הגיע בשנות השמונים) התחיל לאחר מלחמת העולם השנייה,

הייתי משתמש בשפתו של הרב סולובייצ'יק, הרי שהעולם המודרני וההומאני היה קהילת ייעוד, בעוד שכיום העולם כולו קשור בברית גורל ולא מעבר לכך. מה שנקרא היום הומאניזם הוא אגואיזם מוחלט, והעמדת האדם הפרטי במרכז, במקום העמדת האידיאה האנושית והאוניברסלית במרכז העניינים.

כששביד מגיע לעסוק בנושא הדתי, הוא מחלק שבחים. אמנם, הדת עברה משבר יחד עם משבר ההומאניזם, כי היסוד ההומאניסטי שבדת (כמעט) נעלם. לטענתו, הדת ניצחה כי רק היא הצליחה ליצור רצף של תודעה תרבותית והגותית בין העולם הקודם, המודרני – לבין העולם שלאחר מלחמת העולם השנייה. לדבריו, משבר ההומאניזם החל בניטשה (על טענותיו האגואיסטיות. ע"ל), במטריאליזם, הקומוניזם והפאשיזם.

שביד נשמע מעט סוציאליסט, אך הוא מבהיר שיש גם ליברלים טובים וגם סוציאליסטים רעים. הוא מזכיר את תחילת המאה העשרים, שם הליברליזם ניסה להיאבק בקומוניסטים מחד ובפאשיסטים מאידך, משום ששניהם היו אנטי הומניסטים. שניהם היו משטרים טוטליטריים (הכוונה לשליטה טוטאלית בחיי האזרח), ששעבדו את האדם ל"ניצחון המעמד" או "ניצחון האומה".

כעת עובר שביד לחילוניות, ולתפקידו של ההומאניזם אצל החילוני. הוא מוצא את שורשי ההומאניזם בתנ"ך, בעצם הבריאה בצלם א-להים ובעונשו של קין, שקלקל את העולם. "האדם הוא

רוצים להבין את מהות העניין, השאלה היא מה היא מהות ההומניזם? מה הובן לגבי מהות ההומניזם? תמיד אומרים העמדת האדם את עצמו במרכז. זוהי אמירה סתמית מאוד. מבחינה זאת אפשר להגיד שההומניזם אכן ממשיך להיות ואף ביתר שאת, מאחר ואנו חיים בתקופה בה האדם אכן מעמיד את עצמו במרכז. אבל השאלה היא איזה אדם הוא מעמיד במרכז. כשההומניזם דיבר על האדם במרכז הוא לא דיבר על האדם כפי שהוא מגיח כבעל חיים מרחם אמו, אלא דיבר על האדם כפי שראוי לו להיות. על האדם שלקראתו אתה מחנך כדי לפתח את אישיותו כדי שיביא בתוכה את האנושי לידי ביטוי במשמעות הרוחנית המוסרית שלה. זה לא האדם שנמצא במרכז התרבות הפוסט מודרנית. האדם שנמצא בתרבות הפוסט מודרנית הוא האגואיסט הבסיסי כפי שהוא מגיח מרחם אמו שלו בלי שום מאמץ להתעלות מבחינה רוחנית ומוסרית."

בהמשך עוסק שביד בתקופת פריחת ההומאניזם, שהיא תקופת עליית המודרנה והאמונה ביכולת לתקן את העולם. בעבר החוק היה כלי עזר לחינוך ולמסגרת, ואילו הדבר המרכזי היה המוסר, החינוך המוסרי, הדרישה מהאדם להיות מוסרי ורגשי הבושה שיש באדם. כיום כל המערכות עובדות באופן בלתי הומאני לחלוטין – הכלכלה הקפיטליסטית לחלוטין, מערכת החוק הפכה מאמת מוסר למשהו שמגביל על מנת למנוע אנרכיה ותו לא. גם המערכת הפוליטית הפכה לקבוצות אינטרס במקום למגזרים בעלי יעד. אם

שביד מצביע גם על השינוי שחל בהגות הציונית דתית ביחס להומאניזם ותיקון העולם, שהפכו לביסוס מלכות ישראל בימי הרצ"ה קוק זצ"ל. לדעתו, מעטים ההוגים שההומאניזם חי בהם, ורוב הציבור החרדי והדתי חי בפונדמנטליזם (ביטול העולם הזה של החברה החרדית) או פרגמטיזם (שזה לדעת שביד מה שהציבור הדתי עושה).

לסיכום: שביד מותח ביקורת חדה מאד על החברה החילונית של ימינו, אך גם מן החברה הדתית הוא לא חוסך את שבטי לשונו. מקורו של ההומאניזם הוא בתנ"ך ובדת, ויתרונה של הדת על פני החילוניות הוא יכולתה ליצור רצף תרבותי שלא נקטע על ידי משברים היסטוריים למיניהם.

להתנדב ב'קו לחיים', 'בית הילד', ועוד. אנחנו כאן בישיבת פ"ת עוסקים בסוגיות ציבוריות. אנחנו כאן בישיבת פ"ת הכי מוסריים, הכי ערכיים. הכי טובים. כל כך מוסריים וערכיים עד שלנקות את השוקת מהזבל שלנו שהצטבר שם במהלך היום-קטן עלינו. עד שלנקות את השולחן עם הלחם והשוקולד מהפירורים ושאריות השוקולד שהשארנו כשמרחנו לעצמנו את הלחם-קטן עלינו. כל כך מוסריים וערכיים עד שכשמישהו יושב לבד בשולחן בחדר אוכל אנחנו ממשיכים לעבור על פניו ללא התייחסות של ממש (אם בכלל שמנו לב אליו) ומעדיפים להתיישב ליד חברינו

שליח אלוהים בבריאה לתיקון העולם. הוא מיועד לתיקון העולם, כל המאבק האנושי הוא מאבק האדם ביצריו, מטרתו היא לתקן עולם במלכות שדי. זה כל הסיפור, זה כל הייעוד. "להיות חילוני (הומאני) פירושו להיות איש העולם הזה, איש תיקון העולם הזה, שיודע שייעודו והגשמתו המוסריים הם בעולם הזה. כיום שביד כבר לא רואה את כל הדברים הללו, והאדם התכנס לתוך עצמו ושכח את ייעודו.

המשך הראיון מעניין לא פחות, אך פחות מסודר ורציף. שביד מזכיר שם את הרב קוק כהומאניסט שרצה לתקן את העולם, ואת לייבוויץ' כאנטי הומאניסט שהתנהג כאדם הומאני לחלוטין. יתכן שזה קרה משום שההומאניזם של ימי הרב קוק היה שונה מאד מן ההומאניזם של ימי לייבוויץ', אותו הוא כינה עבודה זרה והאלהת האדם.

אנחנו כאן בישיבת פתח תקוה/משה דואק

אנחנו כאן בישיבת פתח תקוה. אנחנו כאן בישיבת פ"ת אנשים ערכיים. אנחנו כאן בישיבת פ"ת אנשים מוסריים. אנחנו כאן בישיבת פ"ת מכוונים להנחלת תורה מוסרית בעם ובעולם. אנחנו כאן בישיבת פ"ת שואפים לתיקון חברתי. אנחנו כאן בישיבת פ"ת מבקשים ומחנכים לצדק חברתי. אנחנו כאן בישיבת פ"ת מודעים לעוול מסוים שקרה בחוץ, בעולם ומגיבים על כך ב-YNET. אנחנו כאן בישיבת פ"ת יוצאים ללמד ילדים בגן תורה ודרך ארץ. אנחנו כאן בישיבת פ"ת יוצאים

איך אנחנו חיים בתיבת נוח ולא מודעים מה קורה בפנים? אולי אנחנו פשוט עומדים יותר מידי זמן על הסיפון ומשקיפים אל מה שמעבר לאופק, מחפשים מה יש לתקן שם, אלפי קילומטרים מכאן... כי זה מה שאנחנו, כאן בישיבת פתח תקוה, עושים.

מצד הדין באמת אסור למכור ולהשכיר דירות לערבים (למרות ש"זה מורכב" שם שם). לעניות דעתי, לא היה צריך לפרסם מכתב שמצהיר על כך בגלוי רק בגלל החשש של "מראית עין" ואיך שהדברים עלולים להתפרש, אכן זה מה שקרה: לפתע ההלכה נראית כצרה מתנשאת וגזענית כלפי האחר.

חלק מהעיתונאים השוו את המכתב שאוסר מכירת והשכרת דירות לערבים לחוקי נירנברג. ייתכן שבעצם ההשוואה לא נכונה, אבל אין להתעלם מכך ש"זה לא נראה טוב" ויש שיקול הלכתי חזק לבטל את כל עניין המכתב, בנוסף לכך, אולי הגיע הזמן לעצור את כל עניין העיסוק האובססיבי בעניין ולהגיד "עד כאן". עצם ההשוואה לחוקי נירנברג אמורה לעורר נקודה למחשבה "אולי הגזמנו?" ואולי לא הערכנו נכון את "מראית עין". בעקבות כך ולצאת במכתב קונטרס ולהגיד "מצטערים"?

שיושבים בשולחן ליד שממילא כבר מפוצץ. עד שאנחנו כל כך שקועים בעבר ולא מפסיקים לספר על האנשים הגדולים שהיו כאן פעם והחברה בשיעור א' מרגישים שהם פספסו את שנותיה הגדולות של הישיבה (לפחות אני, לפעמים). כל כך מוסריים וערכיים עד שאנחנו לא מכירים, או לפחות לא יותר מפוזלים לכיוון החברה שעברו לישיבה באמצע שיעור ג', ד', ה', או ו' כדי לשפר את חוויית לימוד התורה שלהם ולהכיר עולם חדש והם צריכים שנקבל ונחבק אותם.

מראית עין/אביתר ויס

"מה שאסרו חכמים לא גזרו אלא מפני מראית עין"¹

ישנה מחשבה מוטעית שרווחת אצל חלק מהאנשים היא שנעשה מה שנעשה אם זאת האמת שלנו ולא אכפת לנו מה "יגידו" על המעשה כל עוד אני חושב שזה מותר וזאת האמת. לפי דעתי האנשים הנ"ל מתעלמים מעיקרון חשוב שחכמים קבעו- "מראית עין".

יש מעשים שנאסרו עלינו הלכתית למרות שמצד "הדין" לכאורה המעשה מותר אך בגלל שחכמים הוסיפו את עניין החיצוניות- "מראית עין". אם כך, אכן יש חשיבות לעיסוק בחיצוניות, לעיסוק במה תגיד הסביבה, ולא ייתכן שנתעלם מהסביבה ותגובותיה שאנחנו נדע איך הם יתפרשו.

אפשר לקשר את לזה לסוגיה האחרונה שמעסיקה את ציבורנו, מכירת והשכרת דירות לערבים. אולי

¹ תלמוד ירושלמי מסכת כלאים פרק ג דף כח טור ב/מ"ד

דבר הטפל לפ"ת

זהירות, תקרה!*

שבת שלום לחדשים וישנים גם יחד 🕯️ עקב מחסור במאמרים שבוע שעבר, לא יצא 'פתחון' בשבת פרשת ויגש, וסיקורי תחילת זמן חורף דרבנן נאלצו להידחות לשבת זו 🕯️ עמכם הסליחה, ומי שמתלונן, מוזמן לכתוב ע"מ שזה לא יקרה שנית 🕯️ במסיבת החנוכה, זכתה ישיבתנו הצנועה לביקורה של הלהקה הבינלאומית '43 ושו"ת' בניצוחו של האמן הצרפתי יאיר הושנר 🕯️ עקב ההצלחה האדירה של הלהקה, הוחלט להזמין עוד להקות פופולאריות לשיבה, וביניהן – 'פרחי אפרת', 'פשוט קרוט' ו'שחף והשמנטפים' 🕯️ המסיבה המשיכה בסעודת מלכים של שבעה-עשר מגשי פיצה וסופגניות בכמות מסחרית 🕯️ מה שהיה מפתיע, כי בכל שאר השנה, הקייטרינג מקפיד מאוד להטביל את האוכל בשמן, ודווקא בחנוכה החליטו לאכול סתם ג'אנק פוד חסר שמן 🕯️ רפורמה הלכתית, או סתם צירוף מקרים? 🕯️ לאחר ימי החנוכה, חזרה ישיבת פתח תקווה בקול שאון ותרועה רמה לבית המדרש רעננים ושישים אלי קרב 🕯️ טוב זה שקר גם 🕯️ כמה נציגים מכל שיעור טפטפו לכאן ביום שלישי, והיה צורך לייבא אנשים למניין במנחה 🕯️ לפחות היו מספיק דפים בשיעור הכללי של הרב אבי 🕯️ לפרטים נוספים עיינו בסקר 'המכון הגבוה' בפנינת תרבות 🕯️ ואם כבר דיברנו על סקרים, אי אפשר שלא להזכיר את הסקר הפופולרי של איתמר גילת "אם היית בהגוורטס, באיזה בית היית משובץ" 🕯️ בסקר היה אפשר לבחור באחד מארבעת הבתים של בית הספר, אולם נשכחה אפשרות חמישית - 'הבית שלי' 🕯️ עקב הנוכחות ביום שלישי, אפשר להניח בבטחה שהאפשרות הזאת לא הייתה נשאת מיומת 🕯️ ובמעבר חד לחדשות משמחות 🕯️ יש שיגידו שזו התממשות הנבואה מהתחזית בלו"ז של שבוע שעבר, ויש את אלה שייטענו שהיה זה בזכות ריקודי הגשם הספונטניים שעברו מסטטוס של 'ריקוד ספונטני של ערבית בחמישי' ל'אין לי מה לעשות עד ערבית, בוא נשחק בביינישים ואינדיאנים' 🕯️ אבל אין ספק שכולם שמחו כאחד לנוכח הגשם המבורך שירד על עירנו בשבוע האחרון 🕯️ מי שהסתכל מחוץ לחלון בזמן הנכון יכול היה לחזות בבחורי ישיבה מרקדים בגשם בחולצה קצרה ומקפצים בין השלוליות 🕯️ ואז מתפלאים שצריכת הטישו בישיבה מרקיעה שחקים 🕯️ הערה קצרה: לא להתבלבל, זה שרוקדים היום לפני ערבית לא אומר שהולכים הביתה מחר 🕯️ ותודה למור כלפון 🕯️ ואיך אפשר לא להזכיר את חווית השבו"שים המיוחדת שעברה על בחורינו המצוינים 🕯️ בפרק הזמן הקצר שבו שהו במחיצתנו שבעת השבו"שים מאשקלון, הם הספיקו לצבור רוזמה מרשים במיוחד 🕯️ ממעלליהם – קבלת תספורת מאליעד בר שלום, הקמת מעברה זמנית בקומה הרביעית, השגה, איבוד, השגה ואיבוד מחדש של הכדורסל של אביאל, תגרות אלימות עם תיכונים, ושימוש ברב שרלו כבורר בין הצדדים 🕯️ הנקודה האירונית, היא שביומיים וחצי, הספיקו כמה זרים רנדומאליים ליצור יותר קשר עם תלמידי התיכונת מאשר אנשים שהיו כמה שנים 🕯️ קחו את זה לאן שאתם רוצים 🕯️ השבוע, באופן מחשיד ביותר, נמחקו כל קבצי הוידאו של שיעורי הבוקר של הרב שרלו 🕯️ בין השיעורים שאבדו היה גם השיעור בו הייתה הופעת אורח של ידיו של מר שלום היקר מתנופפות לכל עבר ברחבי המסך 🕯️ ניתן לשער למי היו יד(ים) ורגל בדבר 🕯️ ימי חמישי פיתחו מין לוו"ז קבוע של עצמם בזמן האחרון 🕯️ 9:00 עד 11:55 – בית המדרש שוקק חיים ומלא תנועה 🕯️ 11:59 – הרב אריה ניגש לכוס המים שעל השולחן, ובית המדרש מתרוקן בין רגע מתשעים אחוזים מאוכלוסיית בית המדרש 🕯️ מעניין שבשיעור הכללי האחרון, מה שהלחיץ את הרב היו לא התיכונים הרועשים מבית המדרש שליך ולא הקושיות של הרב יונגסטר, אלא הטלפון המסתורי שקיבל באמצע השיעור 🕯️ יודעי דבר מסרו שחברי השולחן האחורי השיתופי נאלצו לרסן בכוח את

מסיימי האפוקליפסה:
- הסתיימו השיפוצים בספריה
- ניתקו את הכבל חסר הפשר שחיבר את הישיבה לגג של הפנימיה
- יצחק שיזגל לא כתב לפתחון

יאיר שאג כדי שלא יזרוק עליו עט 🕯️ משהו אמר הבחירות לרבנות ירושלים? 🕯️ לא אנחנו 🕯️ כחלק מההצטרפות של ישיבת פתח תקווה לרשת אמ"ת, הוחלפו תשתיות הרשת בכל הישיבה לתשתיות של אמ"ת 🕯️ במהלך העבודות, נותקו כל המחשבים והטלפונים בישיבה, כולל האינטרנט 🕯️ הנפגעת העיקרית הייתה ליאורה שלנו, שנאלצה לקחת יום חופש, ובכך לנתק את הישיבה מהעולם שבחוץ 🕯️ אולי עקב זאת, ואולי כי שטובי החליט להשתמש מתפקידו, החליטה ליאורה להוסיף לעצמה את תואר 'מאבטחת חדר אוכל' ולהעפף חמשושים מורעבים שניסו לגרד שיירי אוכל מארוחת צהריים 🕯️ עכשיו כשחושבים על זה, חבל שלא השארנו את השבו"שים מאשקלון קצת יותר זמן 🕯️ ובעניין נוסף, לכש"א הודלף שישבת פתח תקווה נותנת מקלט לעובדים זרים/תיירים צרפתים שאין להם ויזה 🕯️ מקורות יודעי דבר מוסרים שיתכן שמדובר במרגלים מחו"ל שמקליטים ומעבירים מידע מודיעיני ושיעורים של הרב שרלו לארץ מולדתם 🕯️ אולי כך אפשר להסביר את מלחמתו של הרב שרלו בסילוקם מהארץ 🕯️ ועכשיו, קבלו אותה בתופים ובמחולות – הספרייה!! 🕯️ כחלק מקירוב ימות המשיח, סיימו בשעה מוצלחת את השיפוצים בספרייה 🕯️ חוברו נקודות חשמל לעמודים, והועמדו שולחנות שחוסמים את הגישה אליהם 🕯️ במקום כל הספרים חסרי השימוש שהועברו לגניזה, קיבלה הישיבה את השאריות של ספרייתו של אחד מבוגרי ישיבת הגוש 🕯️ בין שלל הספרים נמצאו גמרות, חידושי הרמב"ן וסט שלם של עלוני 'שבות', אבל המציאה הגדולה הייתה הוראות לקיפול צפרדע מנייר 🕯️ הצפרדע, שאומצה כעבור כמה דקות ע"י יחיאל קויפמן, הצטרפה לשורה המכובדת של צעצועי בית המדרש, יחד עם הג'ירפה של יהודה, עומר של צבי והקפיץ של שאג 🕯️ עכשיו רק נשאר למצוא מישהו שיסכים לשבת לסדר את כל הספרים שדחפנו למדפים 🕯️ וזה הזמן לפינת הצומי השבועית שלנו 🕯️ כל הכבוד ליצחק שיזגל שקיבל על עצמו את התפקיד הקשה של ספרן הישיבה 🕯️ וברצינות, אנחנו בטוחים שתעשה עבודה מצוינת, ושהסט של 'פניני הלכה' יקבל את מקומו הראוי על המדפים 🕯️ ביום רביעי הגיע אחד מבוגרי הישיבה ללמוד עם הרב גיל לפני חתונתו 🕯️ השיעורים הגבוהים, כמנהגם בקודש, קמו לכבודו ופצחו בריקודים, מחולות ושירת 'קול ששון' עזה 🕯️ הרב גיל יצא כנגד הרוקדים, ואמר שאמנם קול ששון וקול שמחה, אך בבית מדרש צריך להישמע קול תורה וקול גמרא 🕯️ מערכת הדף האחורי מברכת את בעל ה'מעלעל' לרגל הופעתו במדור הרכילות של 'מצב הרוח' ועוד יותר חשוב, על הופעתו החוזרת ונשנית בישיבה 🕯️ ואם בביקורים וחזרות עסקינן, שלומות וברכות לחברי שיעור ד' החדשים שחזרו אלינו, וליוני כ. שקפץ לארוחת צהריים של יום חמישי בישיבה 🕯️ ובפינת מה הקשר של 🕯️ מה הקשר של 🕯️ לאירועי השבוע? 🕯️ אז מהשאריות של ערב פולין, קיבלנו חצי בקבוק של ליקר שוקולד שנודד ברחבי בית המדרש 🕯️ הגיע והלך מהר, אבל הספיק לתפוס מקום בדף האחורי

הוצא מהקשר

"זה מופיע בפרוייקט השו"ת? (לא) אז איך אני אמור להכיר את זה?"
(הרב שרלו מגלה סגירות)

"בישיבת פתח תקווה 'בקומר' זה חצות"
(הרב שרלו חושף אמת כואבת)

"צריך להיזהר ממגדי שיעורים"
(ר' אריה שטרן מחלק טיפים לשיעור א' ושוכח מה הוא בא לעשות פה ביום חמישי)

מודעה זו נתלשה על ידי הרב יונגסטר. עמכם הסליחה.

לפרטים יש לפנות לאביאל רזנברג